

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 28.3.2006 v trestní věci obžalovaného O [REDAKCE] D [REDAKCE], nar. [REDAKCE], okr. Nymburk, důchodce, trvale bytem [REDAKCE], vedené pro trestné činy dle § 185 odst.1 a § 221 odst.1 tr. zákona *t a k t o* :

Odvolání Okresního státního zástupce Plzeň-město proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 9. 12. 2005 čj. 37 T 33/2005 – 254 se podle § 256 tr. řádu zamítá.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný O [REDAKCE] D [REDAKCE] uznán vinným, že v Plzni v době od roku 2000 do 25.11.2004 bez oprávnění vyrobil a přechovával 4 ks nástražných systémů zhotovených na principu palné zbraně, které splňují kritéria zbraně ve smyslu § 4 písm. a) bod 6 zák. č. 119/2002 Sb., kdy tyto s cílem zabezpečit objekt své chaty [REDAKCE] v Plzni – Černicích, poblíže [REDAKCE] ulice, v tomto objektu nainstaloval spolu se střelivem, které neodpovídá dovolenému výrobnímu provedení, je vojenskou municí podle § 4 písm. b), bod 3 a 4 zák. č. 119/2002 Sb; dne 25.11. 2004 kolem 13,15 hodin došlo v objektu chaty [REDAKCE] po iniciaci samotřílného palného zařízení u kolny chaty k postřelení L [REDAKCE] G [REDAKCE], nar. [REDAKCE], který byl kovovou střelou zasažen do stehna pravé nohy, zranění si vyžádalo lékařské ošetření s následnou dobou omezení v obvyklém způsobu života 10 až 14 dnů.

Uvedené jednání bylo posouzeno jako trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst.1 tr. zákona a podle § 24 odst.1 tr. zákona bylo upuštěno od potrestání obžalovaného.

Podle § 73 odst.1 písm. b) tr. zákona bylo vysloveno zabránění věcí obžalovaného, a to 3 ks zápalníků, 2 ks plynových nábojek, 1 ks nábojky, 2 ks nástražného palného systému, 2 ks nástražného systému, 1 ks střely ráže 7,62mm, vzor 59, 11 ks hrotů – náhradních střel a 2 ks jatečních nábojů, které byly zajištěny policií ČR při ohledání místa činu dne 26. 11. 2004 a vydány obžalovaným, resp. vyjmuty z nohy poškozeného G [REDAKCE].

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu byl poškozený VZP ČR Plzeň, Jiráskovo nám. 31 odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku podal Okresní státní zástupce Plzeň-město ihned po jeho vyhlášení odvolání, které později písemně zdůvodnil. Poukázal na to, že obžaloba proti O [REDAKCE] D [REDAKCE] byla podána jednak pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst.1 tr. zákona, jednak pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst.1 tr. zákona. Soud prvního stupně obžalovaného uznal vinným pouze prvním z uvedených trestných činů, zatímco další právní kvalifikaci skutku dle § 221 odst.1 tr. zákona pominul. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že poškozený L [REDAKCE] G [REDAKCE] a svědek T [REDAKCE] neměli právo vstupovat na pozemek obžalovaného, od okamžiku neoprávněného vstupu na cizí majetek se ze strany poškozeného jednalo o útok proti majetku obžalovaného a pokud umístil střelné zařízení v chatě,jevila se soudu taková obrana jako přiměřená, když poškozený nebyl v žádném případě ohrožen na životě. Soud použil srovnání, že pokud by byl obžalovaný na místě přítomen a poškozeného

střelil do nohy, jednalo by se nejspíš rovněž o jednání, za které by nebyl trestně odpovědný a proto soud hodnotil počínání poškozeného jako neoprávněné a jednání obžalovaného jako dovolenou analogii nutné obrany. S takovým závěrem odvolatel nesouhlasí. K uvedenému právního názoru soudu prvního stupně uvedl, že při výkladu ustanovení § 13 tr. zákona o nutné obraně soud nepřipustným způsobem toto ustanovení analogicky rozšířil. Je sice pravda, že poškozený G. utrpěl zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření a následnou dobu léčení spojenou s omezením v obvyklém způsobu života 10 až 14 dnů, ale soud záměrně potlačil tu část znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, z níž vyplývá, že poškozený byl ohrožen podstatně závažnějším následkem, neboť v oblasti nohy, do které byl zasažen, se nachází svazek nervů a mohl být i částečně ochrnut. Na jedné straně tedy obžalovaný chránil majetek, na druhé straně zde hrozil závažný následek i v podobě těžké újmy na zdraví. Přitom podle výpovědi obžalovaného, v chatě nebyly cennější movité věci. Odvolatel nepřijímá argumentaci soudu, že obžalovaný, pokud by byl na místě, by byl oprávněn chránit svůj majetek i pomocí střelné zbraně střelbou do nohy pachatele. Taková situace nenastala, a i kdyby nastala, jistě její průběh by nebyl takový, že by obžalovaný bezprostředně poté, kdy někdo neoprávněně vstoupil na jeho pozemek a dotkl se kliky dveří, reagoval střelbou ze zbraně. Podle názoru státního zástupce analogie obecně nesmí jít k tíži nejen osoby, proti níž se vede trestní řízení, ale ani k tíži poškozeného. Z toho důvodu považuje soudem použitý výklad ustanovení § 13 tr. zákona za nepřipustně extenzivní. Toto ustanovení je v zákoně přesně vymezeno pokud se týká pojmu nutná obrana, včetně stanovení kvalitativních skutečností, bez nichž se o takovou obranu již nejedná a nelze ho výkladem rozšiřovat i na další zdánlivě analogické situace. Podstatné je, že v době instalace samospouštěcího zařízení nemohl obžalovaný posoudit přiměřenost použitého obranného prostředku, jak by mohl činit pouze při trvajícím či bezprostředně hrozícím útoku, pokud by byl na místě. Odvolatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 254 odst.1 tr. řádu z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek ve výroku o vině, a to z hlediska vytýkaných vad. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu přezkoumal v návaznosti na vytýkané vady i další výroky, které ve výroku o vině mají svůj podklad a shledal, že odvolání Okresního státního zástupce Plzeň-město není důvodné.

Při přezkoumání věci bylo především zjištěno, že soud prvního stupně provedl ve věci všechny nezbytné důkazy, a to v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu. Nebyly zjištěny žádné procesní vady, které by musely vést ke zrušení rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Postupoval tedy tak, aby mohl být zjištěn skutkový stav, o němž nevzniknou důvodné pochybnosti a dokazování provedl v rozsahu, který byl pro rozhodnutí o vině zcela nezbytný. Výsledky provedeného dokazování zhodnotil podle hledisek uvedených v § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil správné skutkové i právní závěry, které také podrobně vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku. To splňuje všechny požadavky uvedené v § 125 odst. 1 tr. řád. Odvolací soud se se závěry soudu prvního stupně ztotožnil a je proto možno v podrobnostech na toto odůvodnění odkázat.

Ze spisu je zřejmé, že soud prvního stupně poté, kdy náležitě zjistil skutkový stav, přičemž jeho skutkové zjištění není odvolatelem napadáno, uznal obžalovaného vinným pouze trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona, zatímco další právní kvalifikaci skutku uvedeného v obžalobě i v rozsudku jako trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zákona pomínl, když dospěl k závěru, že obžalovaný sice

pomocí nástražného zařízení, které sám vyrobil a před tím, než došlo k jeho iniciaci také vyzkoušel, způsobil poškozenému L [REDACTED] G [REDACTED], který neoprávněně vnikl na jeho oplocený pozemek a pokoušel se vniknout i do řádně zajištěné a uzamčené chaty, lehkou újmu na zdraví. Stalo se tak však za podmínek obdobných nutné obraně, což soud zhodnotil jako skutečnost vylučující nebezpečnost takého činu pro společnost, tedy i trestní odpovědnost pachatele (obžalovaného). Vycházel z toho, že i když to nebyl přímo obžalovaný, který by se útoku na svůj majetek osobně bránil – šlo o obranu pomocí nástražného zařízení, stalo se tak za podmínek podobných nutné obraně, neboť skutečnosti, které jí charakterizují, byly splněny. Soud dále vycházel z toho, že analogie ve prospěch obžalovaného je v takovém případě možná a přípustná, vzhledem k tomu, že trestní zákon nestanoví taxativně výčet okolností vylučujících protiprávnost. Právě tohoto závěru se týká zásadní námitka odvolatele, který vychází z toho, že při výkladu § 13 tr. zákona o nutné obraně soud toto ustanovení nepřipustným způsobem výkladem analogicky rozšiřuje, že citované ustanovení je přesně vymezeno v zákoně a nelze pojem nutná obrana rozšiřovat i na další zdánlivě analogické situace.

Odvolací soud tuto námitku odvolatele neakceptoval, naopak se právě v tomto konkrétním případě s ohledem na zjištěné okolnosti s názorem soudu prvního stupně ztotožnil. Nejedná o nepřipustně rozšiřující výklad a nepřipustné užití analogie ve prospěch obžalovaného. Nutná obrana upravená v § 13 tr. zákona patří mezi skutečnosti vylučující protiprávnost a tedy trestní odpovědnost pachatele. Okolnosti vylučující protiprávnost jsou ty, které způsobují, že čin, který se svými rysy podobá trestnému činu, takovým činem není proto, že chybí potřebný stupeň jeho nebezpečnosti pro společnost. Zákon upravuje jen některé takové případy přímo a podrobněji, mimo jiné právě nutnou obranu (§ 13 tr. zákona) a krajní nouzi (§ 14 tr. zákona). Kromě těch případů, které jsou zákonem přímo upraveny, však existují i další případy téhož charakteru, které upraveny nejsou, např. ty, které lze souhrnně charakterizovat jako výkon dovolené či přikázané činnosti, svolení poškozeného apod. Výčet takových okolností není ani nemůže být uzavřený a právě i v případě takovýchto okolností vylučujících protiprávnost, je použití analogie ve prospěch jednající osoby, tedy v tomto případě obžalovaného, možné, neboť jde o okolnosti trestní odpovědnost zužující, nikoliv rozšiřující. Je proto možno připustit, že i když jde v posouzeném případě o jistě mezní případ, může jít o prostředek obrany na zájem chráněný trestním zákonem, jestliže však taková zbraň nebo zařízení působí v době protiprávního útoku v mezích nutné obrany.

Odlišná situace je, pokud jde o trestní odpovědnost obžalovaného za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona, jímž byl soudem prvního stupně uznán vinným v souladu s podanou obžalobou. Tato část výroku o vině není odvoláním napadena. Soud prvního stupně správně zjistil, zejména z odborného vyjádření kpt. Mgr. J. [REDACTED] V. [REDACTED] i z vyjádření PČR, inspektorátu pro zbraně a střelivo, i z dalších provedených důkazů, na které poukázal, mimo jiné i z doznání obžalovaného, jaký byl charakter nástražného zařízení, které sestrojil a nainstaloval, i střeliva, které vydal po ohledání místa činu policii, že šlo o střelivo i nástražné systémy, které bylo možno zařadit pod zbraně kategorie A podle příslušných ustanovení zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu v platném znění. Nástrahová zařízení i střelivo neodpovídaly dovolenému výrobnímu provedení. Minimálně jedno z těchto zařízení mělo takovou kinetickou energii, která je nutná pro způsobení zranění, případně i usmrcení člověka. Obžalovaný nebyl držitelem zbrojního průkazu či licence. Nástražná zařízení vyrobil bez povolení a také munici držel bez povolení a naplnil proto znaky skutkové podstaty výše uvedeného trestného činu. V podrobnostech

postačí odkázat na podrobné odůvodnění této části napadeného rozsudku soudem prvního stupně, když ve vztahu k tomuto trestnému činu nebyly odvolatelem žádné námitky uplatněny.

Pokud i odvolací soud dospěl k závěru, že v tomto případě se z hlediska zjištěného jednání obžalovaného, který L■■■■ G■■■■ způsobil sice lehkou újmu na zdraví, ale lze na základě znaleckého posudku MUDr. Mandyse připustit, že mohlo dojít i ke způsobení následků závažnějších i v podobě těžké újmy na zdraví v případě zasažení nosního nebo cévního systému, nejedlo o obvyklý – klasický případ nutné obrany, ale o případ obdobný, bylo třeba se zabývat tím, zda použití nástražného systému v konkrétním případě odpovídalo podmínkám nutné obrany, tedy zda činem jinak trestným obžalovaný odvracel přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem a zejména zda nešlo obranu, která by byla zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. I s těmito okolnostmi se soud prvního stupně velmi pečlivě a správně vypořádal, jak je z odůvodnění rozsudku zřejmé. Konkrétní stanovisko zaujal i těm konkrétním námitkám, které byly ze strany obžaloby uplatňovány v průběhu hlavního líčení, a které ani v odvolání již nebyly zopakovány.

Především je třeba z hlediska posuzování podmínek nutné obrany vzít v úvahu osobu obžalovaného, jeho věk a fyzický stav, faktickou nemožnost osobní obrany a ochrany svého majetku a jeho psychický stav s tím související, když v průběhu několika posledních let se jednalo o situaci, kdy jeho chata byla opakovaně, fakticky soustavně vykrádána, byla mu způsobena postupně výrazná škoda na majetku, která pro něho, jako starobního důchodce, byla velmi citelná. K sestrojení nástražného zařízení, jímž chtěl ze strachu nahradit osobní obranu svého majetku, došlo poté, kdy v okruhu jeho blízkých osob došlo rovněž k obdobné situaci, která pro ně měla velmi tíživé a závažné důsledky na zdraví a v podnikání. Je nepochybné, že se strany obžalovaného za uvedených okolností šlo o do určité míry zoufalé jednání, když ani v jednom z předchozích případů, kdy byla jeho chata vykradena, nebyl pachatel zjištěn a nikdy proto nedošlo ani k žádné náhradě škody. Soud prvního stupně uvedené okolnosti při posuzování podmínek nutné obrany správně zohlednil.

Především je nepochybné, že ze strany L■■■■ G■■■■ se jednalo o útok na zájem chráněný trestním zákonem, tedy na majetek obžalovaného. Trestní zákon v ustanovení § 13 stanoví, že útok musí směřovat proti zájmu chráněnému tímto zákonem. Takovým zájmem vedle zdraví a života, které jsou jistě prvořadé, jsou ovšem i zájmy další, např. zájem na svobodě nebo důstojnosti člověka, ale i zájem na majetku. Z provedených důkazů, zejména z výše uvedeného odborného vyjádření Mgr. J■■■■ V■■■■ i z doznání obžalovaného, je zřejmé, že nástražné zařízení muselo být spuštěno mechanicky. V každém případě musel být učiněn pokus o stisknutí kliky, i když svědek G■■■■ tvrdil, že se této kliky pouze dotknul. Nelze pochybovat o tom, že uvedený svědek i jeho společník svědek T■■■■ měli v úmyslu do chaty obžalovaného vniknout proto, aby zde odcizili věci. Sami nepopřeli, že hledali zejména železný šrot. V každém případě svědek G■■■■ vnikl na pozemek, který byl řádně oplocen. Také chata byla náležitě zajištěna. Nacházel se na tomto místě zcela neoprávněně a že si byl takové skutečnosti vědom, o tom svědčí vysvětlení mechanismu zranění, které uvedl ošetřujícímu lékaři. K iniciaci nástražného zařízení vzhledem k tomu, jak bylo zkonstruováno obžalovaným a také jak si jeho funkčnost prověřil, mělo dojít a také došlo právě v momentě, kdy dojde k pokusu o vniknutí do chaty. Lze tedy souhlasit s tím, že závěr soudu, že se jednalo o útok na zájem zákonem chráněný a trvající, i když nástražné zařízení bylo v objektu umístěno v době, kdy ještě k žádnému narušení nedocházelo, ale k jeho spuštění došlo právě v momentě, kdy skutečně útok nastal. Je rovněž třeba připomenout, že obrana proti útoku je

možná pouze do doby, dokud trvá ohrožení zájmu chráněného zákonem a v posuzovaném případě i taková časová souvislost byla zachována.

Pokud jde o přiměřenost obrany majetku obžalovaného zjištěným způsobem, kdy hrozí nebezpečí, že pachateli bude způsobena újma na zdraví, k čemuž také došlo, i v tomto směru lze se závěry soudu prvního stupně souhlasit. Zákon v ustanovení § 13 stanoví, že obrana nesmí být zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Jde tedy o velmi široké vymezení možností obrany zákonem na rozdíl od předchozí právní úpravy. Obrana nemusí být svojí intenzitou přiměřená útoku, naopak se předpokládá a ustanovení § 13 tr. zákona to přímo naznačuje, že musí být natolik intenzivní, aby byla sto útok odvrátit. Může a musí být tedy intenzivnější než útok. Právě při posuzování přiměřenosti obrany v tomto konkrétním případě nelze pominout osobu a možnosti toho, kdo brání zákonem chráněný zájem, jeho subjektivní stav, jeho představy, jeho věk a fyzický stav, jak bylo již výše uvedeno. Obžalovaný, který zcela nepochybně osobní obrany svého majetku nebyl schopen, zkonstruoval a umístil nástražná zařízení tak, aby pachatel vloupání byl zraněn, nikoliv usmrcen. V případě zkonstruování nástražného zařízení tak, aby směřovalo k usmrcení pachatele, by se o obranu zcela zjevně nepřiměřenou způsobu útoku jednalo a obžalovaný by byl trestně odpovědný za způsobený následek. Poškozený L■■■■ G■■■■ utrpěl objektivně lehké zranění. I když ze znaleckého posudku MUDr. Mandyse vyplývá, že v případě, že by střela zasáhla kost případně tepny, by mohly hrozit i následky vážnější, představující i těžkou újmu na zdraví, je nepochybné, že ani takový následek obžalovaný nezamýšlel. Je otázka zda mohl mít představu takového těžšího následku, jeho představa byla taková, že pachatel utrpí zranění, pro které bude muset vyhledat lékařské ošetření a v důsledku toho také bude zjištěn. Soud prvního stupně správně vycházel z toho, že obrana musí být způsobilá odvrátit útok, musí tedy být v každém případě intenzivnější. Nesmí být jen zjevně – přehnaně intenzivnější. Na obránce nelze klást přehnané požadavky, zejména právě v případě, když jde o člověka staršího věku, invalidního, neschopného osobní obrany, jehož majetek byl opakovaně napaden bez toho, že by byl pachatel kdykoliv zjištěn a navíc měl v rámci své nejbližší rodiny velmi špatné zkušenosti s podobným případem.

Při posouzení, zda jde o jednání v nutné obraně, je rovněž nutno připustit, že škoda, která nastane při jejím uplatnění, může být výrazně větší, než je ta, která z útoku hrozila. Pouze nemůže jít o zcela zjevný nepoměr, např. by nemohlo jít o situaci, kdy by pachatel drobné krádeže byl usmrcen, jak již bylo uvedeno. Současná zákonná úprava na rozdíl od předchozí umožňuje i závažnější zásahy do ochrany osobnosti pachatelů trestné činnosti, a to i majetkové. Je možné beztrestně hájit i zájem méně závažný. Za konkrétních okolností, které v posuzovaném případě byly zjištěny, jde o nutnou obranu, i když při obraně majetku došlo k lehké újmě na zdraví pachatele a nebylo vyloučeno ani způsobení následku závažnějšího.

V této souvislosti třeba zdůraznit, že je třeba každý případ posuzovat individuálně. Stejně okolnosti by mohly být hodnoceny odlišně, pokud by se jednalo o jinou osobu, u níž by přiměřenost obrany tohoto druhu byla posuzována.

Obžalovaný si samozřejmě musel být vědom toho, že instalací nástražných zařízení vytváří nebezpečnou situaci a pokud by iniciací takového zařízení došlo ke zranění osoby, která by se v jeho objektu nacházela, aniž by šlo o protiprávní jednání (např. dítě, policista, případně jiná osoba, která by zde byla z jiného než protiprávního důvodu) by byl plně trestně

odpovědný za způsobený následek, neboť v takovém případě se taková osoba nedopouštěla protiprávního jednání vůči jeho majetku. V tomto konkrétním případě, zejména s ohledem na osobu obžalovaného, se proto odvolací soud se závěry soudu prvního stupně i pokud jde o přiměřenost obrany, ztotožnil.

Pochybení nebylo zjištěno ani ve výroku, jímž podle § 24 odst. 1 tr. zákona soud upustil od potrestání obžalovaného za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst.1 tr. zákona, jímž ho vinným uznal. Důvody tohoto postupu jsou v napadeném rozsudku podrobně a správně zdůvodněny. Projednání věci před soudem nepochybně v posuzovaném případě splnilo účel sledovaný zákonem. V případě obžalovaného šlo o zcela mimořádné vybočení z mezí řádného života, které bylo vyvoláno již zmíněnými okolnostmi. Obžalovaný si nesprávnost svého počínání uvědomil a následku, k němuž došlo, lituje. Pochybení nebylo zjištěno ani ve výroku o zabránění věci – nástražných zařízení a střeliva, které obžalovaný vydal po provedení domovní prohlídky dne 26. 11. 2004, případně bylo vyjmuto z nohy poškozeného G [REDACTED].

Vzhledem k tomu, že obžalovaný nebyl uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zákona, kdy jde o situaci obdobnou té, kdy by byl obžalovaný zproštěn, nelze spatřovat pochybení ani ve výroku, jímž podle § 229 odst. 3 tr. řádu byl poškozený VZP ČR, Plzeň. Jiráskovo nám. 31 odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení.

Vzhledem k tomu, co bylo shora uvedeno, bylo odvolání okresního státního zástupce shledáno nedůvodným a jako takové bylo zamítnuto dle § 256 tr.řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním

napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 3.4.2006

JUDr. Marie Ungrová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Votípková

